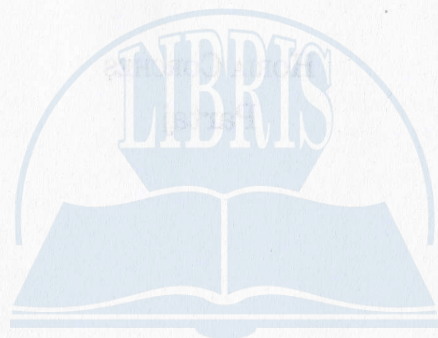
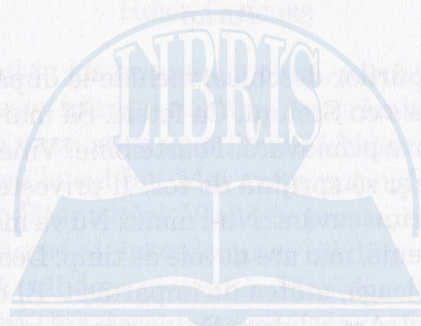

HORIA CORCHEȘ

Partaj

CUPRINS

Capitolul 1. Istorie.....	5
Capitolul 2. Măriuța.....	9
Capitolul 3. Începutul	29
Capitolul 4. Sfârșit	41
Capitolul 5. Matematică.....	67
Capitolul 6. Defazaj.....	81
Capitolul 7. Sinel	91
Capitolul 8. Sevraj.....	101
Capitolul 9. Liszt.....	113
Capitolul 10. Rest.....	125
Capitolul 11. Bucătărie	137
Capitolul 12. Biologie	147
Capitolul 13. Geografie	161
Capitolul 14. Ionel.....	169
Capitolul 15. Siaj	189
Capitolul 16. Găuri.....	203
Capitolul 17. Fiziologie	213

Redactor: Dragoș Dodu
Tehnoredactor: Cristian Vlad
Coperta: Alexandru Daș

Această carte este o operă de ficțiune.
Orice asemănare cu persoane sau instituții reale este pur
întâmplătoare.

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
CORCHEȘ, HORIA

Partaj / Horia Corcheș. - București : Art, 2016

ISBN 978-606-710-350-2

821.135.1-31

© Editura ART, 2016, pentru prezenta ediție

Capitolul 1.

ISTORIE

Poate că totul începuse atunci, în copilărie. Atunci când, mergând la orele de meditații pentru matematică, trecea pe marginea trotuarelor, aproape de case vechi, ținându-se cât mai departe de bordură, de stradă. Case înalte, rareori pe un singur nivel, cu un etaj sau două, în umbra cărora se ascundea pentru a fi cât mai protejat. Se gândea că, de fapt, nu e decât un actor care joacă un rol într-un film. Ca și cum undeva deasupra, într-o altă lume, niște uriași cu vieți infinite mai lungi stau cu ochii pe un ecran enorm și urmăresc mișcările lui zilnice, iar întreaga lui existență, câtă va fi, înseamnă pentru ei un divertisment de două ore, sâmbătă după-amiaza sau seara, ori poate duminică dimineața, la matineu. În gândul acesta se ascundea o spaimă mocnită. Aproape la fel de mare ca teama de cele două ore de matematică din casa răcoroasă a profesorului bătrân, universitarul care-i pune în față foi îngălbenite, cu operații complicate, scrise cu stiloul, din care nu înțelegea nimic, trecute prin mâinile și mințile a sute de elevi. Iar bătrânul profesor își făcea numărul, își dădea cu mâna spre ceafă suvița gălbuie de păr căzută peste ochelarii cu ramă groasă și-i vorbea de la trei metri, stând în papuci de casă și șosete, cu pantaloni de stofă, întotdeauna de stofă, în cămașă, iar în după-amiezile de iarnă cu un halat

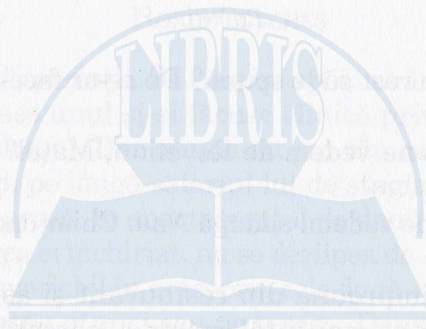
de molton pe deasupra, vechi, uzat, vișiniu. Întotdeauna așezat la capătul celălalt al mesei lungi din sufragerie, din lemn masiv, cu un milieu pe mijloc, pe care se odihnea Gheba, convins că nu are ce să scoată din mintea slabă a lui Matei, fără să se gândească că nu e vina lui, ci a uriașilor.

Poate că de-acolo se trăgea totul. Din orele pe care le petrecea în drumul spre meditații și înapoi, acasă. Când străzile se desfăceau nesfârșite, într-un necunoscut pe care trebuia să îl parcurgă cu atenție, spre a nu se abate de la traseul știut. Sau poate de la bătrânul său bunic, pe care îl iubea așa de mult. Omul acela înalt, bine făcut, ale cărui gene nu se știe unde s-au pierdut. Ofițerul de cavalerie, micul chiabur de prin Maramureș, care construise cu tatăl lui Matei, de la fundație până la acoperiș, o casă. Căruia într-o după-amiază, în autobuz, i se făcuse rău. Un preinfarct și o paralizie parțială. De la el, care atunci se mutase, împreună cu bunica, la ei. Bunicul pe care și-l amintea într-o imagine tristă, omul cât un munte, îmbrăcat în pijama și aproape târându-se cu un baston de sprijin, ieșit în pragul casei spre a alunga niște copii veniți să fure din cireșul lor încărcat. Amenințându-i că se urcă după ei și le rupe urechile. Cât de sigur se simțea în preajma lui! Și cât de stânjenit când, în ultimii ani petrecuți la pat, îl ducea la baie împreună cu tatăl său, îl spăla, îi asigura igiena. De la bunicul la a cărui îmbălsămare asistase, privindu-i trupul gol, devenit acum inert – pe care îl cunoștea ca un infirmier ce-i fusese –, întins pe o pătură, în bucătărie, pe dușumea. Trupul acela care îl iubea mai mult pe fratele lui Matei.

Sau poate de la revistele unchiului Ionel. De la revistele alea aduse din călătoria în străinătate, pe

care Matei le descoperise undeva sub un dulap, în camera cu televizorul, într-una dintre vizitele pe care i le făceau pentru câte-o baie. Pe vremea când la ei la casă gazul se tăia, dar la unchiul lor divorțat, la bloc, era apă caldă. Iar Matei, în timp ce fratele lui era spălat de mama lor, stătea singur în cameră. Cotrobăind printre cărți, printre hârtii, descoperise revistele astea colorate, cum nici Rahan nu era, cu foi lucioase, cam uzate de răsfoit, în paginile cărora văzuse pentru prima dată un corp dezgolit de femeie, sânnii, coapsele desfăcute cu nonșalanță, locul acela dintre coapse pe care încerca să-l pătrundă cu privirea în vreme ce simțea cum în chiloții săi de băiat de zece ani se întărește viermele mic și scuiپă din el un jet cald, care i se prelinge pe picior. Sau poate nu atât din ceea ce văzuse în acele reviste, coapsele goale de femei și sânnii, vulvele obraznice și penisurile groase cât mâna lui, care le pătrundeau pe doamnele alea nerușinate. Cât mai ales din discuția cu tatăl lui, a doua zi după ce îl surprinsese răsfoindu-le. Discuția aia sobră, în care el tăcuse permanent, iar tatăl, răsfoind revistele ca pe niște culegeri de matematică, îi explicase neutru cum stă treaba cu normalitatea.

Poate că de acolo începuse totul, din privirea uriașilor, din orele de matematică, din trupul bunicului și din revistele aduse din RDG de unchiul Ionel.

Capitolul 7.

SINEL

Acum n-o s-o mai ierte. O iertase înainte, dar acum n-avea de gând să mai treacă peste. Era prea mult. Abia aștepta să vină să-l roage. Și atunci îi va spune un nu hotărât. Se privi în oglindă înainte de a ieși. Ajustă marginile tunicii, își bombă pieptul și se fixă pe sine, în reflexia sa din oglindă, drept în ochi. Apoi, cu un gest fulgerător, duse mâna dreaptă la tâmplă, salutând ceremonios. Își zâmbi. Ce-i al lui, e-al lui, e un bărbat arătos. Își potrivi chipiul pe frunte și-și făcu cu ochiul. Își verifică ceasul. Mai avea timp câteva minute. Deschise robinetul și bău un pahar cu apă. Apă simplă, plată, de la robinet. Bateria nu picură. E de calitate. Îi spusese și ei, deunăzi: bine că ai reparat-o pe cea de-acasă. N-am bă-nuit că se poate repara. În toți anii în care a picurat, am crezut că e stricată. Dar văd că te-ai descurcat! Păi cum, nu de la el învățase ordinea și disciplina?

Se așeză la laptop și deschise pagina de facebook. Nu îl primise în lista ei de prieteni, dar sigur îi verifica pagina. Deschise fișierul cu poze și dădu un scroll rapid printre ele. Sinel avea o colecție întreagă pregătită: nu se lăsa el descoperit, când prindea momentul potrivit făcea mai multe instan-tanee, să fie acolo, de rezervă. Aseară postase una dintre cele cu apusul. Ce să pună acum? Să fie una cu porumbei pe balcon, una cu mușcate sau doar un

răsărit? Se hotărî pentru ultima variantă. O selectă și adăugă comentariul: Bună dimineața! Fotografia se așează în centru, pe wall: soarele era tăiat în două de balustrada balconului și își întindea în jos, sub ea, până la peretele scorojit, jumătatea inferioară, ca un gălbenuș secerat. Zâmbi satisfăcut. Sigur va vedea. Bună dimineața! Bună seara! Își privi fotografia de profil. Bun instantaneu, gândi. Chipul surprins de jos în sus, zâmbetul discret, privirea fermă. Părul ondulat, aranjat, întregul proiectat pe profilul alb al peretelui. Încredere, siguranță. Ofițerul din el nu se dezmințea.

Sări în picioare. Datoria înainte de toate! Coborî săltând cele nouă etaje. Niciodată nu lua liftul: condiția fizică, sănătatea pe primul loc. De-aia nici ei nu-i dădea voie niciodată, mă rog, nu-i dăduse, să guste alcool. Niciun strop! Îi spunea clar: noi nu ne batem joc de cap! Zâmbi satisfăcut: păi cum ar fi ajuns altfel și ea așa departe!? Păi nu datorită lui!? Că-i crease obiceiuri corecte. Instrucția te învață. Totul la dungă, fără abateri. Altfel nu devenea ea o scriitoare cunoscută. Nu fără grija lui. Ca la carte. Ce-are ea în cărțile ei e una, iar ce-are el din cartea vieții, rigoarea și disciplina, e alta. Ea cu visele, el cu realitatea. Cineva trebuie să țină balanța. O să-i vină și ei mintea la cap. Că nu era prima dată când se rătăcea. E drept, nu așa ca acum, dar lasă, se întoarce ea. Stânga-mprejur!

Ajunse lângă mașină și îi mângâie aripa cu degetele înainte de a o deschide. Simți un fir de praf. Va trebui să o ducă la spălat. Se uită în stânga și în dreapta. Alături, un vecin deschise portiera mașinii și-l salută. Dădu din cap scurt, militărește. Mașina-i era pătată cu urme consistente de noroi.

Oricum, probabil nu va sta mult aici. Se va întoarce în orașul lor sau va veni ea în capitală cu copiii și își vor lua un alt apartament, mai confortabil. După ce o vreme nu o va ierta.

Veni și vecina la mașina din dreapta. Ce apucată! Într-o mână ține servieta, pe braț haina, iar în cealaltă mână cheile mașinii și o cafea în pahar de plastic. Bună dimineața! Mărâi din vârful buzelor și el un sunet și strâmbă din nas. Pe ea o învățase: cafeaua e nocivă, strică sănătatea. La el în casă să nu vadă așa ceva! Nu-și pot bate joc de cap și de inimă! Poate că mai bea câte una pe la facultatea aia a ei unde mai mult pierde vremea cu studenții și-și scrie cărțile. Dar la el în casă, să nu vadă! Doar o dată a avut slăbiciunea Sinel de a permite. Chiar el i-a făcut-o. Că ea divorțează, că nu mai suportă, că s-a săturat de el. Fumuri de femeie! Prostii! A făcut o concesie și i-a servit o cafea într-o dimineață. L-a cam strâns inima, dar femeile mai trebuie și înțelese când au toane. Da' când le trece, e bine să le pui la punct. I-a spus clar: greșești, Maria! Greșești! Nu e bine să divorțăm! Nu eu am pus rânduială în casa asta? Și i-a făcut o cafea. Nu i-a trecut, da' las' că-i trece ei.

Până la școală, drumul îl irita. De enervat însă, nu se enervează niciodată. Pleacă la timp, calculat. Nicio abatere. Dar șoferii ăștia, mai ales taximetriștii, conduc imprudent. La ei în oraș nu se întâmplă. Aici n-au disciplină. Își ferește mașina la fiecare metru. Bunul lui, are grijă de el, să nu se atingă nimeni. Plus că a dat bani pe ea, a făcut credit. I-a spus și ei: scădem din salariu rata, că plătesc mașina. Din ce rămâne, scădem cheltuielile mele. Tu stai în apartament gratis, eu plătesc chirie. Cheltuielile la tine

sunt mici, la mine mari. Apartament de trei camere, capitală, alte prețuri. Apoi calculăm că trebuie să mănânc. Trebuie să-mi iau haine noi. Ies în oraș, trebuie să cunosc oameni, să socializez. Nu pot în uniformă. Tragem linie, calculăm: pot să-ți mai dau opt milioane pe lună. Și-așa rămân muritor de foame. Din cele opt, scădem cheltuielile pe care le am cu copiii, când sunt cu ei. Când îi trimiți la mine, în capitală, transportul îl plătești tu. Ce e corect e corect. Să punem pe hârtie, cât câștigi tu, ai salariu, mai dai și meditații, cât dai pe cheltuieli. La urmă, trăiești mai bine ca mine. Ce-i corect e corect. Nu mă amenința cu proces, că, mai știi, poate pierzi. Ce dacă legea stabilește procent din salariu? Eu atât pot să-ți dau. Îi dăduse până la urmă zece, dar nu cincisprezece, cum cică ar pretinde legea. Păi legea e lege, realitatea e realitate. Ce-are una cu alta? Dar tot scădea ce cheltuia cu copiii, când stăteau la el. Nu așa e corect? Îi vine ei mintea la cap. Sânga-mprejur!

Și cheltuielile cu apartamentul? Ce, parcă el a vrut să închirieze unul de trei camere? I-a spus și ei clar, să nu rămână lucrurile neînțelese: l-am luat ca să puteți veni și tu cu copiii. Păi nu ea voia să se mute în capitală!? Cum adică nu cu el? Sigur, o vreme poate ar fi stat separat, până-i venea ei mintea la cap, dar e ea capabilă să se descurce singură? La urmă, tot la el ar fi venit: de-aia am luat de trei camere! Așa că să nu mă faci! Le-a spus și copiilor: vedeți? Vedeți cum face? Păi nu ea a vrut să se mute la București? Ce dacă erau divorțați? Îi trece ei! Toane de femeie. El știe clar care e mersul. Casa, serviciul, mașina, concediul. Toate le știe și le pune pe roate ca la carte. Ca la cartea vieții, nu din

cărțile ei cu povești. Păi dacă nu era el, erau cărțile ei!? Și studiile ei, și succesul ei nu lui i se datorau!? Grija lui le-a făcut pe toate. Ca la dungă. Păi n-a lăsat-o el să-și facă facultatea? Și doctoratul? Păi cine? A și-ndemnat-o. Foarte bine faci, te deștepti și tu. Și din bursă reparăm casa de la țară. Nu așa e corect? E casa bătrânească. Unde se vor retrage în pace și liniște la bătrânețe, dacă nu acolo!? Și când cu studiile lui postuniversitare, i-a și zis: uite, vino aici, să înveți odată cu mine. Nu așa e normal să mă ajuti!? Păi cum!? Eu te-am ajutat pe tine, n-am zis să nu te duci. La admitere, la masteratul lui, avusese noroc, intrase prima. Îi spusese: dacă tot am învățat împreună, vino și tu să dai examen cu mine, să mă susții! Ce-i corect e corect! Nu l-a învățat pe el cazarma ordinea și disciplina pentru viață!? Se va deștepta ea la cap și va veni, și n-o s-o primească. Mai întâi: stânga-mprejur! Apoi, poate, pe loc repaus! Dacă o mai avea el chef. Păi cum? Greșeala se pedepsește: trei zile de carceră.

Ce-i corect e corect și trebuie spus. N-avea și el simțăminte? Păi avea! I-a citit în ultima vreme chiar și articolele. I-a și zis: ai evoluat, scrii mai bine. Și-i venea și lui uneori să scrie. Cum, de pildă, acum câteva seri, când stătuse pe balcon și privise cum se înserează. Soarele se ascundea după blocuri și noaptea pune stăpânire peste oraș. A simțit el însuși, așa, cum se înserează, ca un fel de trăire trupească. Și-a și scris câteva versuri și le-a postat pe pagina lui:

Din balcon văd înserarea

Peste blocuri vine

Tu adormi departe